

CORINA
BOMANN

De stormroos

De geschiedenis van een oude boot vertelt Annabel
veel over haar eigen verleden...

ISBN 978-90-225-7442-3

ISBN 978-94-023-0517-3 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Die Sturmrose*

Vertaling: Lilian Caris

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign

Omslagbeeld: © Shutterstock

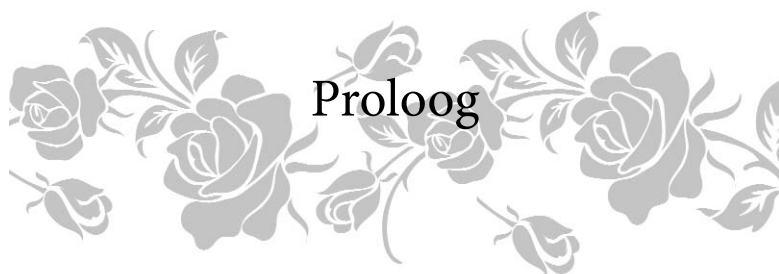
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2015, Ullstein Tassenbuch Verlag. Ullstein Buchverlage,
GmbH, Berlijn

© 2015 Corina Bomann

© Nederlandse vertaling 2016 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

De vrouw had het zich in een wat versleten fauteuil bij het raam gemakkelijk gemaakt. Haar kortgeknipte haar zat verborgen onder een groene doek, haar magere lichaam verdween bijna in een beige linnen jurk. Naast haar, op een tafeltje, stond een cassette recorder.

Omdat ze al een tijdje niets meer had gezegd, stak ze haar hand uit en zette het zachtjes brommende apparaat uit.

Het is haast niet te geloven dat een cassette recorder inmiddels een overblijfsel uit oude tijden is, dacht ze. Indertijd hadden jonge mensen er alles voor gedaan om er een te krijgen. Urenlang in de rij gestaan, familie in het Westen gesmeekt, verkoopsters bewerkt. Strijd gevoerd tegen een vorm van gebrek waarvan je je nu helemaal geen voorstelling meer kunt maken.

Tegenwoordig had iedereen een mp3-speler of een mobieltje waarmee je muziek kon afspelen. De winkels stonden er vol mee.

De vrouw kon echter niet veel meer beginnen met de zich steeds sneller ontwikkelende techniek. Ze hield meer van ouderwets. Vooral wanneer het om zoiets belangrijks ging als de vurige wens die ze al jaren had.

Het gesproken woord konden die apparaten ook opnemen, ja, maar hoe gaf je dat dan door? Kon je het gewoon mailen? Dat leek haar verschrikkelijk onpersoonlijk. Vroeger gaf je je vriend of vriendin als blijk van genegenheid wel eens een zorgvuldig samengesteld verzamelbandje met radio-opnamen. Nu mailde je eenvou-

digweg een playlist door. Zo was alles nu eenmaal aan verandering onderhevig.

Des te meer had ze zich erover verbaasd dat ze nog een cassette-recorder had kunnen krijgen. Een vriend had hem op de tafel neergezet toen hij een keer op bezoek kwam.

‘Wat wil je er eigenlijk mee?’ had hij gevraagd.

‘Een gedenkteken achterlaten,’ had ze met een lachje geantwoord, want de vriend wist niet in welke situatie ze verkeerde.

Haar wereld was de laatste jaren klein geworden, het enige wat ze eigenlijk nog deed was wachten. Op het juiste moment, de juiste dag, brieven, bezoek. Het had ongelofelijk lang geduurd voor ze de allesbepalende brief had gekregen.

Maar hij was gekomen en had een hele serie gebeurtenissen veroorzaakt. En die gebeurtenissen hadden nu hun hoogtepunt bereikt.

Ze klikte de cassette-recorder open en pakte de tape eruit. Eigenlijk was wat ze erop had gezet ook een verzamelbandje. Het verzamelbandje van een leven. Ze had niet alles verteld, alleen het belangrijke deel. Er waren nu eenmaal ook geheimen die een mens hoorde mee te nemen in het graf.

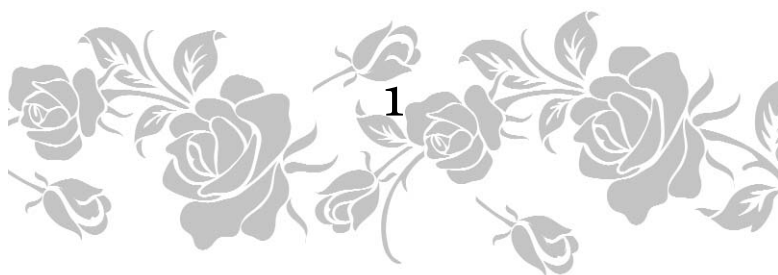
Ze liet haar blik over de tafel heen gaan, naar de stapel papier op het ladekastje. De kopieën hadden haar geholpen orde te scheppen in haar herinneringen.

En ze had een brief geschreven. Die lag boven op de stapel, geadresseerd en gefrankeerd. Ze hoefde hem alleen nog maar op de post te doen.

Toen begon het wachten van voren af aan. Er restte haar nog wat tijd. Niet veel, maar met een beetje geluk zou het genoeg zijn om eindelijk uit te leggen wat er lang geleden was gebeurd. De waarheid aan het licht te brengen. En iets wat ze al veel te lang had uitgesteld eindelijk af te handelen.

DEEL 1
Annabel

Al bij de eerste bezichtiging had de aanblik van het huis me in zijn ban. Vlierbessenstruiken en braamheggen omgaven de voortuin, rozenranken slingerden langs de veranda omhoog naar de kunstig bewerkte houten gevel.

De afgelopen drie maanden had ik in gedachten voor me gezien hoe het zou zijn om hier in te trekken, met mijn dochter over het strand te wandelen en mosselen te rapen, bevrijd van de ballast van de afgelopen catastrofale jaren en een verleden dat ik uit angst had verdrongen.

Nu was het zover. De huurovereenkomst was getekend, de eigenaars verwachtten me. Ik was net zo opgewonden als voor mijn eerste date.

‘Mama, zijn we er al?’ werd er vanaf de achterbank gevraagd. Leonie, mijn engeltje, had het grootste deel van de rit slapend doorgebracht, want we waren godsonmogelijk vroeg vertrokken. Nu gaapte ze en rekte ze zich uit.

‘Ja, schatje, we zijn er,’ antwoordde ik en ik haalde de sleutel uit het contact. Van onder de motorkap van de Volvo klonk zacht getik. Hoewel de auto er al meer dan vijftien jaar op had zitten, was de rit van Bremen naar Binz vlekkeloos verlopen.

Na het mislukken van mijn huwelijk had ik hem gekocht, vooral omdat hij betrouwbaar was en je er veel mee kon vervoeren. Jan had het hoofdschuddend aangezien. Maar zijn mening telde niet

meer. Wat hij vond probeerde ik achter me te laten, net zoals ik alle materiële dingen in Bremen had achtergelaten.

Ik stapte uit en bevrijdde Leonie uit haar kinderzitje.

‘Kijk eens, dat is ons nieuwe huis. En is het geen mooie grote tuin om in te spelen?’

Leonies ogen werden groot van verrassing en ze knikte.

De tuin, die door een wit lattenhekje van het erf werd gescheiden, was een paradijsje waar elk tuinmagazine ons om zou benijden. Er waren prieeltjes van verschillende inheemse houtsoorten en borders met een beplanting die bijna toevallig leek. De paden leidden langs dichte rozenstruiken en een kleine kruidentuin.

Ik kon nog altijd niet begrijpen waarom het echtpaar Balder hier wegging en naar het zuiden wilde verhuizen.

‘Komt papa hier dan ook op bezoek?’

Leonies vraag haalde me ruw uit mijn overpeinzingen over de tuin. Aan sommige dingen viel niet te ontkomen.

Mijn dochter miste haar vader heel erg. Steeds weer hoopte ze dat hij haar kwam opzoeken – en elke keer deed het mijn hart pijn dat ik tegen haar loog wanneer ik haar beloofde dat hij zou komen. Maar wat moest ik anders doen? Haar vertellen dat haar vader wel alimentatie voor haar betaalde, maar geen belangstelling had om haar te spreken en te zien?

Het maandelijks op mijn rekening binnenkomende bedrag was het enige levensteken van hem sinds we officieel waren gescheiden. Dat was een jaar geleden. Hij had sindsdien niet eenmaal gebeld om naar Leonie te informeren. Ook op haar verjaardag niet. Hij was begonnen met het betalen van alimentatie, en daarmee was voor hem de kous af.

‘Misschien doet hij dat wel,’ antwoordde ik, mijn bittere gevoelens verdringend, en ik hoopte dat Leonie genoeg nam met mijn glimlach. Mijn dochter gaf me een knuffel en sprong uit de auto.

Toen ik me omdraaide, kwam de verhuurder ons tegemoet.

August Balder, voormalig kapitein op een koopvaardijship, maar nu al tien jaar in ruste. In het geruite overhemd dat hij boven

zijn ribbroek droeg, leek hij eerder een tuinman dan een zeekapitein.

Gelukkig was het interieur van het huis ook niet bijzonder maritiem. Ik hield van de eenvoudige stijl en was er daarom helemaal niet rouwig om dat ze de meubels achterlieten. In Bremen had ik nadat ik bij Jan was weggegaan ook in een gemeubileerd huis gewoond, dat was voor mij dus geen probleem. De spullen die ik had gehouden, pasten in een paar verhuisdozen, die al een paar dagen geleden als extra lading vooruitgestuurd waren. De Balders waren zo vriendelijk geweest ze voor me in ontvangst te nemen.

‘Ach, daar zijn de meisjes!’ riep hij terwijl hij de tuinpoort openmaakte.

‘Dag meneer Balder!’ riep ik terug en ik zwaaide, waarna ik Leonie bij de hand nam en naar hem toe liep.

‘Hebt u een goede reis gehad?’ Balder gaf me een hand.

‘Ja, een uitstekende nog wel!’ antwoordde ik. ‘Zelfs de Rügendamm was vandaag eens leeg.’

‘U hebt een goede tijd gekozen.’ Hij keek op zijn horloge. ‘Het vrachtverkeer is twee uur geleden begonnen. U bent zeker midden in de nacht vertrokken?’

‘Dat nou ook weer niet, maar het was wel heel vroeg in de ochtend.’

Ik moest bekennen dat ik me een beetje gaar voelde. Na een bijna zes uur durende rit, vanwege een file bij Hamburg, was dat ook geen wonder. Het was nu elf uur, en ik had zo weer kunnen gaan slapen.

Meneer Balder leek die gedachte te raden. ‘U zult binnenkort kunnen uitrusten. Mijn vrouw en ik vertrekken zo dadelijk naar Hamburg. En dan op naar Fuerteventura!’

‘Wat heerlijk! Maar zult u daar uw vaderland niet missen?’ vroeg ik, want hoe graag ik ook op vakantie ging, een leven op de Canarische Eilanden of een andere archipel in zuidelijke contreien kon ik me niet goed voorstellen.

‘Dat zullen we wel zien. Met mijn reuma zal ik in elk geval de

kou hier niet missen. U hoeft dan ook niet bang te zijn dat we u uit uw onderkomen zullen verdrijven. En wie weet besluit u op een gegeven moment wel om het huis te kopen.'

'Misschien,' antwoordde ik diplomatiek, want hoe mooi het hier ook was, bezit betekende altijd verantwoordelijkheid. En mijn leven leek op het moment nog wat onzeker. Stel dat ik na een tijdje constateerde dat het me hier toch niet beviel? Bovendien zat een grote lening er voor mij niet in.

'Nou, neemt u maar rustig de tijd, mevrouw Hansen. Het is ook weer niet zo dat we ervanaf willen. Maar als we het zouden gaan verkopen, doen we dat graag aan u!'

'Dank u, dat waardeer ik.'

Balder boog zich naar Leonie. 'En jij, kleine meid? Wij kennen elkaar nog helemaal niet.'

Mijn dochter, die op een van haar rode krullen stond te kauwen, drukte zich dichter tegen mijn been aan, maar keek de man strak aan. Er verscheen een verstolen glimlachje op haar gezicht. Blijkbaar mocht ze de oude zeebonk wel, maar durfde ze dat nog niet te laten merken.

'Hoe heet jij?' vroeg Balder.

'Leonie,' antwoordde ze.

Balder begon te lachen. 'Ah, Leonie! Wist je dat jouw naam van "leeuw" komt?'

Mijn dochter sperde haar ogen open en schudde haar hoofd. Tot nog toe had ze nooit gevraagd wat haar naam betekende, andere dingen waren veel interessanter.

Doordat hij iets over haar naam wist, had hij haar voor zich gewonnen.

'Ik kan je wel iets over leeuwen vertellen,' vervolgde hij. 'Ik ben wel eens in Afrika geweest en heb er een paar gezien.'

'August, zul je de meisjes niet eens binnenvragen?' klonk de verwijtende stem van Lucia Balder. Ze stond in de deurpost. Haar been zat nog steeds in het gips. Ze was van de houten trap gevallen die van het perceel naar het strand leidde. Niet omdat

het hout verrot was, maar omdat ze niet had opgelet.

Ik had de trap zelf gezien en vond hem inderdaad nogal steil. Dat was misschien het enige gebrek aan het huis. Ik zou Leonie er op een of andere manier van moeten weerhouden er in haar eentje van af te gaan.

‘We komen al!’ antwoordde meneer Balder en hij ging ons voor.

Binnen werden we verwelkomd door de geur van koffie, broodjes en kruimeltaart. Dat had ik niet verwacht. Ik dacht dat ze me alleen de sleutel zouden overhandigen.

‘Dag mevrouw Balder,’ begroette ik de vrouw-des-huizes-voornog-even en ik gaf haar een hand. Hoewel ze gehandicapt was, had ze zich niet de kans laten ontnemen zelf iets te bakken, wat duidelijk te merken was aan de warmte in de keuken. ‘Hoe gaat het met u?’

‘Steeds beter,’ antwoordde ze terwijl ze naar haar heen wees. ‘Inmiddels heb ik loopgips en daarmee kan ik gelukkig reizen. Het is toch altijd wat met plannen maken. Je maakt ze zorgvuldig, en dan komt er iets tussen.’

Daar had ze gelijk in, en meestal was dat wat ertussen kwam zo ingrijpend dat het hele plan in duigen viel. Daar kon ik over meepraten.

‘Nou, je hebt mij toch,’ zei August terwijl hij koffie inschonk. ‘Desnoods had ik je het vliegtuig uit gedragen.’

‘Toch sta ik liever op allebei mijn benen. Gelukkig kent mijn dokter een collega op Fuerteventura die voor me zal zorgen tot ik weer goed kan lopen. En gelukkig duurt de vlucht ook niet al te lang. Maar u hebt me nog helemaal niet voorgesteld aan deze jongedame hier. Dat ze uw dochter is, kun je duidelijk zien.’

Leonie had feitelijk ook iets van haar vader, maar over het geheel genomen zagen de mensen meestal alleen Leonies groene ogen en rode haar – dat had ze allebei van mij. Met een beetje goede wil kon je ook de neus meetellen, maar daar was ik niet helemaal zeker van.

‘Dit is Leonie,’ zo stelde ik haar voor. Leonie Leeuwenhart

noemde ik haar soms, naar een allang in vergetelheid geraakt kinderprogramma.

‘Een mooie naam,’ zei mevrouw Balder terwijl ze mijn dochtertje een hand gaf. ‘En een mooi meisje. Als ze groot is, hebt u de schoonzonen voor het kiezen.’

‘Dat laat ik liever aan haarzelf over, want zij moet met hem leven. Ik wil alleen maar dat hij haar gelukkig maakt.’

Leonie streek als een poesje met haar wang langs mijn hand. Gelukkig had ze er nog geen idee van dat het met schoonzonen allesbehalve makkelijk was. Jan was mijn ouders bevallen – en waar had het toe geleid? Oké, ze hadden hem niet voor me uitgezocht, maar soms vroeg ik me af of ze niet wat kritiek op hem hadden mogen uitoefenen.

‘Dan zal uw schoonzoon vast op u gesteld zijn,’ mengde meneer Balder zich in het gesprek. ‘Maar gaat u toch zitten. Als u zo vroeg bent vertrokken, kunt u wel een kleine versterking gebruiken.’

Een half uur later waren we voldaan en tevreden en waren de Balders klaar voor vertrek.

‘Ik hoop dat u het niet vervelend vindt als we wat boeken achterlaten,’ zei meneer Balder toen hij me de sleutel in de hand drukte. Het belangrijkste was inmiddels besproken, ik wist hoe de verwarming werkte, waar de waterhoofdkraan en de stoppenkast zaten.

‘Nee, dat stoort me absoluut niet,’ antwoordde ik.

‘Wat u niet hebben wilt, kunt u gerust weggeven,’ voegde mevrouw Balder eraan toe. ‘Alles wat we nodig hebben, is al in ons nieuwe huis.’ Bij die woorden gleed er een glimlach over haar gezicht. Ik kon goed begrijpen dat ze zich erop verheugde aan haar eigen nieuwe leven te beginnen.

We gaven elkaar een hand. Het was nu echt zover. Ineens begon mijn hart van vreugde sneller te kloppen. Zo opgewonden had ik me voor het laatst gevoeld toen de Balders me als huurster accepteerden.